

Semnătura lui Dumnezeu pe documente insuportabile

Miercuri, 3 mai 2006

Gili Cârstea

Profetul Ieremia se află printre puţinii autori din care apostolul Pavel citează fragmente substanţiale, deşi Ieremia a fost un critic aspru al bisericii lui Dumnezeu din vremea lui. În două dintre cele mai importante capitole ale Epistolei către Evrei, Pavel foloseşte pasaje din Ieremia, în încercarea de a lămuri pe fraţii lui de la Ierusalim că sanctuarul şi curăţirea lui au de-a face cu legământul cel veşnic, inima întregului plan de mântuire.

Biserica rămăşiţei a fost onorată de Dumnezeu cu lumină asupra sanctuarului. Ei i s-au încredinţat tainele profunde ale guvernării divine, prin care pământul să poată fi luminat de slava lui Dumnezeu. Centrul adevărului adventist despre sanctuar este noul legământ, lucrare prin care Dumnezeu uneşte două naturi opuse, iar cel căruia i s-a oferit favoarea de a formula clar temelia acestui nou legământ este profetul Ieremia:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou.

Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din ţara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ asupra lor, zice Domnul.”

„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.

Niciunul nu va mai învăţa pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaşte pe Domnul!’ Ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier 31:31-34).

Tot lui Ieremia i s-a încredinţat lumină asupra poziţiei glorioase pe care Domnul Hristos o va avea în ochii ultimei generaţii:

„Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă, neprihănită. El va împărăţi, va lucra cu înţelepciune, şi va face dreptate şi judecată în ţară.

În vremea Lui, Iuda va fi mântuit, și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: „Domnul, Neprihănirea noastră!” (Ier 23:5-6).

Acestea sunt poziții cheie în ecuația neprihănirii lui Hristos, elemente fundamentale ale soliei 1888 pe măsură ce aceasta se transformă în marea strigare. În jurul lor gravitează toate subiectele din marea controversă și prin ele capătă sens toate aspectele adevărului așezat în metafore, imagini și simboluri. Toate componentele tainei evlaviei capătă sens și se dezvoltă la umbra marelui concept al legământului cel veșnic, prin care omul este făcut părtaș de natură divină și devine o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Iar cel căruia i s-a făcut onoarea să transmită poporului ales această bogăție insondabilă este Ieremia.

De ce procedează Dumnezeu în acest fel? De ce ne pune El într-o asemenea dificultate, plantând adevăruri esențiale într-o masă enormă de acuzații grave, critici severe și demascări insuportabile împotriva conducătorilor poporului Său?

Priviți doar ce se petrece în capitolul 23, unde profetul ne încântă cu previziunea care dă sens soliei 1888: “Și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!” Ne-am fi așteptat ca acest mărgăritar să fie așezat într-un cadru pozitiv, plin de speranță, tolerant față de nimicnicia omenească, plin de iubire față de factorul uman supus slăbiciunii, așa cum stă bine soliei despre frumusețea neprihănirii. În loc de așa ceva, aici găsim cele mai aspre acuzații, lipsite complet de răbdarea sfinților, exprimate direct și duse până la limita suportabilității. Ascultați ce are Domnul de spus, care este contextul celebrei expresii “Domnul, neprihănirea noastră,” și starea bisericii în care ea trebuie să se dezvolte:

“Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii mele, zice Domnul.”

“Proorocii și preoții sunt stricați; le-am găsit răutatea chiar și în Casa Mea, zice Domnul.”

„În proorocii Samariei am văzut următoarea nebunie: au proorocit pe Baal, și au rătăcit pe poporul Meu Israel! Dar în proorocii Ierusalimului am văzut lucruri grozave. Sunt preacurvari, trăiesc în minciună; întăresc mâinile celor răi, așa că nici unul nu se mai întoarce de la răutatea lui; toți sunt înaintea Mea ca Sodoma, și locuitorii Ierusalimului ca Gomora.”

„Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘N-ascultați cuvintele proorocilor care vă proorocesc! Ei vă leagă în închipuiri zădarnice; spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului.’”

„Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce proorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul.”

Nu este deloc greu să înțelegem refuzul conducătorilor lui Israel de a primi solia lui Ieremia, sub ploaia aceasta de acuzații de-a dreptul halucinantă. Ei considerau că sunt consacrați cauzei lui Dumnezeu și slujesc poporul cu toată devoțiunea și abnegația. Nu puteau crede că vinul Babilonului din care gustaseră generații întregi de teologi ai națiunii poate avea efecte nebănuite și pe care ei să nu le poată detecta. Vorbele lui Ieremia li se păreau rupte de realitate, cu totul exagerate, păgubitoare pentru credințioșii oamenilor și devastatoare pentru respectul datorat autorității.

Acest episod are multe de spus generației prezente a bisericii lui Hristos. În timp ce solia 1888 despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este oferită din nou poporului nostru, îngerul bisericii Laodicea se află sub tirul necruțător al Martorului Credincios, care exprimă acuzații la fel de grave ca cele din timpul lui Ieremia. Deși îngerul bisericii s-a blindat cu adevărate monumente de fapte bune în slujba bisericii, pe care presa adventistă nu obosește să le ridice în slăvi zi și noapte, evaluarea cerească este tulburătoare: “Nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol.” Deși profeții noștri încurajează poporul să meargă statornic pe drumul actual, Domnul ne cheamă înapoi, iar conducătorii noștri au nevoie să demonstreze râvnă în cu totul altă direcție decât împrietenirea cu lumea.

Așa cum cartea lui Ieremia a fost tăiată cu briceagul logofătului și aruncată în foc, din aceleași motive cartea Martorului Credincios este ciopârțită de bisturiul unei exegeze șchioape și aruncată în magazia de antichități a adventismului.

De ce oare alege Dumnezeu să autentifice cu semnătura Sa documente extrem de acuzatoare la adresa oamenilor din fruntea poporului Său, riscând astfel să compromită cele mai profunde adevăruri așezate acolo?